

Chris
CARTER

POPRAVČÍ

Čeho se nejvíc bojíte?

POPRAVČÍ

Chris
CARTER
POPRAVČÍ

Přeložila Jana Pacnerová

Věnováno Samantě Johnsonové... navždy.

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2013

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2010 by Chris Carter

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Executioner*

(First published by Simon & Schuster UK Ltd, 2010)

přeložila © 2013 Jana Pacnerová

Redakce textu: Robert Kubánek

Jazyková korektura: Jan Řehoř

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-559-7

Poděkování

Přestože je jako autor uveden jen jeden člověk, zjistil jsem, že román nikdy není dílem jednotlivce.

K tomuhle dílu přispělo štědře a nejrůznějšími způsoby mnoho různých osob, a i když prostá kapitolka poděkování nedokáže plně vyjádřit mou vděčnost, byl bych rád, kdyby věděli, že tato kniha by bez nich nikdy nevznikla.

Obzvlášť jsem zavázaný Samantě Johnsonové za její lásku, nehynoucí trpělivost, pochopení a za to, že se mnou byla na každém kroku. Dále těm nejvýjimečnějším agentům, jaké si jen spisovatel může přát, Darleymu Andersonovi a Camille Boltonové. Jsou to doslova moji literární strážní andělé. A když už jsem u těch andělů, mé nejupřímnější díky náleží také všem zaměstnancům Darley Anderson Literary Agency – těm nepředstavitelně pracovitým Darleyho andílkům. Děkuji také skvělému týmu tvůrčích a nadaných profesionálů z nakladatelství Simon & Schuster UK za veškerou neúnavnou práci. Mé fantastické jazykové redaktorce Kate Lyall Grantové a neuvěřitelným redaktorům Ianu Chapmanovi a Suzanne Baboneauové také náleží má vděčnost navěky.

Rovněž bych rád poděkoval svým čtenářům a vůbec všem, kteří mě tak fantasticky podporovali od chvíle, kdy vyšel můj první román.

„Je to ale ironie, že jediná jistota v životě je smrt, vid'?“ Hlas muže, který promlouval, byl klidný. Držení těla uvolněné.

„Prosím... nemusíte to dělat.“ Muž na podlaze byl naopak strnulý a vyčerpaný. Hlas měl přidušený slzami a krví. Byl nahý a třásl se. Paže měl natažené nad hlavou, zápěstí přikovaná řetězem k neomítnuté cihlové zdi.

Temná sklepní místnost se proměnila ve středověkou hrobku, na všech čtyřech stěnách byly připevněné těžké železné okovy. Ve vzduchu se vznášel odporný puch moči a z velké dřevěné bedny, kterou pachatel umístil do rohu, zněl ustavičný bzukot. Místnost byla zvukotěsná a neexistovala odtud možnost úniku. Jakmile vás v ní zamkli, nebylo odtud jak odejít, ledaže by vás někdo pustil ven.

„Nezáleží na tom, jak jsi prožil svůj život,“ pokračoval druhý muž, aniž krvácející oběť vnímal. „Nezáleží na tom, jak jsi bohatý, čeho jsi dosáhl, koho znáš nebo jaké jsi měl naděje. Nakonec nás všechny potká to samé – všichni zemřeme.“

„Prosím, panebože, ne.“

„Záleží jenom na tom, *jak* zemřeme.“

Muž na podlaze se rozkašlal, vyprskl jemnou rudou krvavou mlhu.

„Někteří lidé umírají přirozeně a bezbolestně, když dospějí na konec přírodního cyklu.“ Muž se bizarně, klokotavě zasmál. „Někteří lidé léta trpí nevyléčitelnými nemocemi, bojují každou minutu za to, aby prodloužili svůj život třeba i jen o pár vteřin.“

„Já... nejsem bohatý, moc toho nemám, ale všechno, co mi patří, můžete mít.“

„Pssst.“ Muž si přiložil prst na rty a zašeptal: „Nepotřebuju tvoje peníze.“ Další zakašlání. Další krvavá mlha.

Na rtech pachatele se objevil zlý úsměv. „Někteří lidé umírají hodně pomalu,“ pokračoval. Hlas měl chladný. „Bolest se může vléct celé hodiny... dny... týdny... Když víš, jak na to, neexistují hranice, vědělš o tom?“ Odmlčel se.

Až do té chvíle si přikovaný muž nevšiml nastřelovačky hřebíků v ruce útočníka.

„A já opravdu vím, jak na to. Dovol mi malou ukázkou.“ Šlápl na kost, vyčnívající ze zlomeného kotníku oběti, sklonil se a rychle muži vpálil tři hřebíky do pravého kolena. Intenzivní bolest vymrštila nohu oběti, vyrazila jí vzduch z plic a na několik vteřin rozmazala zorné pole. Hřeby byly jen pětasedmdesát milimetrů dlouhé. Ne tak dlouhé, aby projely až na druhou stranu, ale dost ostré, aby roztřístily kost, chrupavku a zpřetrhaly vazivové tkáně.

Přikovaný muž dýchal rychle a mělce. Snažil se mluvit skrz bolest: „Pro... prosím. Mám dceru. Je nemocná. Trpí vzácnou chorobou a nemá nikoho než mě.“

Místnost se znovu naplnila podivným, klokotavým smíchem. „Ty si myslíš, že mi na tom sejde? Ukážu ti, jak moc to pro mě znamená.“ Popadl hlavičku jednoho hřebu zaklíněného v mužově kolenu, a jako by šroubovákem otevíral plechovku s barvou, zvolna ho páčil ke straně, kam až to šlo. Křupavý zvuk zněl, jako když se šlape po rozbitém skle.

Oběť začala řvát, jakmile ucítila tlak kovu na kost. Útočník vynaložil právě tolik síly, aby překonal odpor kloubu a rozštípl kolenní česku. Střepiny kosti perforovaly nervy a svaly. Přikovaného muže překonala mdloba. Pachatel mu vlepil několik políčků, aby mu zabránil ztratit vědomí.

„Zůstaň se mnou,“ šeptal. „Chci, aby sis to užil do poslední vteřinky. Tohle ještě zdaleka není všechno.“

„Proč... Proč to děláte?“

„Proč?“ Muž si olízl rozpraskané rty a usmál se. „Ukážu ti, proč.“ Vytáhl z kapsy fotografii a podržel ji několik centimetrů od obličeje přikovaného.

Mužovy oči na několik vteřin spočinuly nechápavě na snímku. „Nechápu. Co...?“ Ztuhl, když konečně pochopil, nač se dívá. „Ach můj Bože!“

Jeho mučitel se k němu přiblížil, rty se téměř dotýkaly pravého ucha krvácejícího muže.

„Hádej, co tam je,“ zašeptal s pohledem upřeným na dřevěnou bednu v koutě. „Vím, co tě na smrt vyděsí.“

Do Vánoc chyběl zhruba týden a v Los Angeles panovala sváteční atmosféra. Všechny ulice a výlohy byly vyzdobené barevnými světýlky, Santa Clausy a falešným sněhem. V půl šesté ráno byla cesta autem přes jižní část města až strašidelně klidná.

Bílé průčelí malého kostelíka se zářivě odráželo od vysokých, holých kalifornských ořešáků po obou stranách klenutého dřevěného portálu. Pohlednicová scenerie. Až na policisty hemžící se kolem budovy a žluté pásky vymezující místo činu a udržující zvědavé přihlížející v bezpečné vzdálenosti.

Na obloze se začala hromadit temná mračka, když Robert Hunter vystoupil z auta, protáhl si tělo, dýchl do dlaní a pak zapnul zip kožené bundy až ke krku. Obrnil se proti sílícímu studenému tichomořskému větru a zadíval se na oblohu. Hunter věděl, že každou chvíli začne pršet.

Specializovaná sekce vražd (SSV) je součástí Divize vyšetřování loupeží a vražd Losangeleského policejního sboru, její specializovanou pobočkou. Zabývá se sériovými vrahy a takovými případy vražd, které přitahují značnou pozornost veřejnosti, a vyžadují tudíž hodně času a vysokou odbornost. Hunter byl jejím nejschopnějším detektivem. Jeho mladý partner Carlos Garcia se hodně nadřel, aby se stal detektivem, a dokázal to rychleji než většina ostatních. Hned po přidělení do Centrálního úřadu Losangeleského policejního sboru proháněl několik let členy gangů, ozbrojené lupiče a obchodníky s drogami na severozápadě Los Angeles; pak mu nabídli místo v SSV.

Hunter si připínal k opasku služební odznak a přitom zahlédl, jak Garcia mluví s nějakým mladým strážníkem. Přes časnou ranní hodinu působil Garcia svěže a čile. Delší, tmavě hnědé vlasy měl ještě vlhké po ranním sprchování.

„Neměli jsme mít dneska volno?“ utrousil Garcia polohlasem, když k nim Hunter přistoupil. „Měl jsem nějaké plány.“

Hunter mlčky kývnutím popřál dobré jitro strážníkovi, který gesto opětoval. „Jsme specialisté na vraždy, Carlosi.“ Strčil ruce do kapes bundy. „Výrazy jako ‚volný den, zvýšení platu, svátky a dovolená‘ se na nás nevztahují. To už bys mohl vědět.“

„Učím se rychle.“

„Už jsi byl vevnitř?“ zeptal se Hunter a zaostřil bledě modré oči na kostel.

„Zrovna jsem dorazil.“

Hunter se obrátil k mladému strážníkovi. „A vy?“

Statný, nejméně metr devadesát vysoký policista si pod Hunterovým pozorným pohledem rukou nervózně prohrábl krátce ostříhané černé vlasy. „Já jsem vevnitř taky nebyl, pane, ale zřejmě to není pěkný pohled. Vidíte tamhle ty dva?“ Ukázal na dva bledé uniformované policisty stojící nalevo od kostela. „Přijeli první. Prý netrvalo ani dvacet vteřin, než vyběhli ven a div se nevyblili z podoby.“ Mechanicky se podíval na hodinky. „Přijel jsem pět minut po nich.“

Hunter si masíroval šíji; nahmatal přitom hrubou, hrbolatou jizvu na zátylku. Očima přelétl dav, který se už shromažďoval za žlutou páskou. „Máte u sebe foťák?“ zeptal se strážníka. Ten se svráštělým čelem zavrtěl hlavou.

„A co foťák v mobilu?“

„Jo, v osobním mobilu foťák mám. Proč?“

„Chci, abyste mi pořídil pár snímků toho davu.“

„Davu?“ zeptal se strážník nechápavě.

„Jo, ale diskrétně. Dělejte, jako byste pořizoval snímky místa činu před kostelem, nebo tak něco. Snažte se zachytit celý dav. A z různých úhlů. Myslíte, že to dokážete?“

„Jo, ale...“

„Důvěřujte mi,“ řekl Hunter klidně. „Vysvětlím vám to potom.“

Strážník horlivě kývl a pak sáhl do policejního auta pro svůj mobil.

„Supi už jsou tady,“ konstatoval Garcia, když se přiblížili ke žluté pásce. Za jejich zády se reportéři prodírali do předních řad davu, blesky fotoaparátů je oslňovaly v několikavteřinových intervalech. „Myslím, že o tom věděli dřív než my.“

„To je pravda,“ potvrdil Hunter, „však taky platí za informace moc pěkné peníze.“

Policista, stojící za páskou, kývl, když se pod ní Hunter a Garcia protáhli.

„Detektive Huntere,“ zavolal malý, tlustý a plešatý reportér. „Myslíte, že je to dílo náboženského fanatika?“

Hunter se otočil k eskadře novinářů. Chápal jejich dychtivost. V tom kostelíčku připravili někoho o život a všichni věděli, že pokud byl případ přidělen Robertu Hunterovi, projevil vrah nepředstavitelnou míru krutosti.

„Sotva jsme dorazili, Tome,“ odpověděl Hunter vyrovnaným tónem. „Ještě jsme nebyli vevnitř. V téhle chvíli víte nejspíš víc než my.“

„Může to být dílo sériového vraha?“ zeptala se vysoká, hezká bruneta. Měla na sobě tlustý zimní kabát a třímala malý diktafon. Hunter ji ještě nikdy neviděl.

„Copak jsem koktal?“ zamumlal s pohledem na Garcii. „Zopakuju to pomaleji pro ty z vás, co hůř chápou.“ Zadíval se přímo na brunetu. „Sotva-jsmе-dorazili. Ještě-jsmе-nebyli-vevnitř. A všichni víte, jak to chodí. Jestli chcete informace, budete muset počkat na oficiální policejní tiskovou konferenci. Pokud nějaká *bude*.“

Bruneta opětovala Hunterův upřený pohled a pak zmizela v davu.

Na vyšlapaných kamenných stupních před vchodem do kostela čekal technik z kriminalistické laboratoře, připravený předat Hunterovi a Garciaovi bílé overaly z polyetylenové fólie Tyvek.

Jen vstoupili dovnitř, zasáhl je zápach. Směsice potu, starého dřeva a ostrého, kovového oděru krve.

Dvě dlouhé řady kostelních lavic z červeného dubu dělila úzká ulička, která vedla od vchodu až k oltářním stupňům. Při hojné návštěvě se do katolického kostela Sedmi svatých vešlo až dvě stě věřících.

Malý interiér jasně osvětlovaly dva velké reflektory, které sem instalovali kriminalisté, každý na samostatném železném podstavci. V jejich nepřírozeně ostrém svitu působilo všechno tvrdě a klinicky. Na konci uličky se činili tři agenti z kriminalistické laboratoře; fotografovali a snímali otisky z kašdičké pídě oltáře a zpovědnice na pravé straně.

Dveře se za nimi zavřely. Hunter pocítil úzkost, která doprovázela jeho první kroky pokaždé na novém místě činu.

Když uslyšeli, že se detektivové blíží, technici z kriminalistické laboratoře se zarazili a nejistě vzhlédli. Oba detektivové došli až k nim a zastavili se u oltářních stupňů.

Všude byla krev.

„Ježíši Kriste!“ zamumlal Garcia a oběma rukama si zakryl ústa a nos.
„Co to sakra má být?“

Zima je ve Městě andělů v porovnání s většinou území Spojených států mírná. Teploty jen zřídka klesají pod 10 °C, ale pro obyvatele Los Angeles je to rozhodně dost velké chladno. Ve tři čtvrti na pět ráno začalo studené mrholení. Strážník Ian Hopkins si otřel mobil rukávem uniformy a pak pořídil další snímek přihlížejících před kostelem.

„Co to sakra děláš?“ zeptal se Justin Norton, jeden ze dvou strážníků, kteří dorazili na místo činu jako první.

„Fotím,“ odtušil Hopkins.

„Proč? Máš nějakou morbidní úchylku pro místa činu nebo tak něco?“

„Speciálka mě o to požádala.“

Strážník Norton sarkasticky pohlédl na Hopkinse. „No, nevím, jestli sis toho všiml, ale místo činu je tamhle.“ Palcem ukázal na kostel za svými zády.

„Detektiv nechce fotky kostela. Chce snímky diváků.“

Tentokrát ustaraně svažtělé čelo. „Neřekl ti proč?“

Hopkins zavrtěl hlavou.

„A proč držíš foťák ve výšce prsou, místo aby sis ho dal k oku?“

„Nechce, aby dav věděl, že ho fotím. Jen se snažím bejt diskrétní.“

„Tihle detektivové ze speciálky...“ Norton si poklepal levým ukazováčkem na spánek. „Fakt to mají v hlavě pomíchaný, rozumíš mi, že jo?“

Hopkins pokrčil rameny. „Asi už to stejně stačí. A navíc mi ten děšť zkurví telefon, jestli nebudu opatrný. Hele...“ zavolal, když Norton vykročil směrem od něj. „Co se tam stalo?“

Norton se zvolna otočil a zadíval se Hopkinsovi do očí. „Ty jsi ve sboru nový, vid’?“

„Tenhle týden to budou tři měsíce.“

Norton ho obdařil mdlým úsměvem. „No, já dělám policajta víc jak sedm let,“ řekl klidně a stáhl si čapku hlouběji do očí. „Věř mi, v tomhle městě už jsem šlápnul do leccjakých sraček, ale něco takového jsem ještě neviděl. Běhá nám tady pěkných pár ničemů. Pro tvoje vlastní dobro – udělej ty fotky a jdi si po své práci. Nemáš zapotřebí, aby se ti to, co je tam vevnitř, vpálilo do paměti hned na začátku kariéry. Věř mi.“

Hunter stál úplně nehybně. Očima vstřebával místo činu a celým tělem mu proudil adrenalin. Na kamenné podlaze hned před zpovědnicí leželo v kaluži krve nznak tělo štíhlého muže průměrné výšky, oděné v kněžské sutaně. Někdo je pečlivě naaranžoval. Nohy byly natažené. Ruce zkřížené na hrudi. Hunter se však soustředil především na hlavu.

Na psí hlavu.

Někdo ji připevnil k zašpičatělému dřevěnému kolíku a ten potom vrazil do pahýlu krku státé oběti, takže tělo na podlaze vypadalo jako groteskní mutace člověka a psa.

Psí pysky byly tmavě fialové. Tenký, dlouhý jazyk byl zčernalý krví a visel na levé straně ze zdeformované tlamy. Oči byly vytřeštěné a měly matnou, mléčně bílou barvu. Krátká srst byla spečená tmavě rudou krví. Hunter udělal krok dopředu a dřepł si vedle mrtvoly. Nebyl žádný odborník na psí plemena, ale poznal, že tahle hlava patřila pouliční směsi.

„Šokující podívaná, co?“ zeptal se vrchní forenzní technik Mike Brindle a přistoupil k oběma detektivům.

Hunter vstal a obrátil se k němu. Garcia nespouštěl oči z mrtvoly.

„Ahoj, Mikeu,“ odvětil Hunter.

Brindleovi táhla padesátka, byl hubený jako tyčka a vysoký, že sotva prošel dveřmi. Rozhodně patřil k nejlepším forenzním technikům v Los Angeles.

„Jak jsi na tom s insomnií?“ zeptal se Brindle.

„Pořád stejně,“ pokrčil Hunter rameny.

Hunterova chronická nespavost nebyla žádným tajemstvím. Začala v mírném měřítku už po matčině smrti, to mu bylo sedm. Jak léta plynula, insomnie sílila. Hunter věděl, že je to všeho všudy jen obranný mechanismus, jímž se jeho mozek brání přízračným nočním můrám. Místo aby se nespavosti bránil, prostě se s ní naučil žít. Stačily mu tři, v případě nutnosti i dvě hodiny spánku za noc.

„Co to tu máme?“ zeptal se Hunter klidným hlasem.

„Zrovna jsme začali. Dorazili jsme sem před čtvrt hodinou, takže

momentálně toho vím zhruba stejně jako ty, až na jednu výjimku.“ Brindle ukázal na mrtvolu. „Vypadá to, že to býval otec Fabian.“

„Vypadá to?“ Hunter instinktivně přejel očima okolní prostor. „Vy jste ještě nenašli hlavu?“

„Ještě ne,“ opáčil Brindle a vrhl tázavý pohled na další dva techniky z kriminalistické laboratoře, kteří zavrtěli hlavami.

„Kdo našel tělo?“

„Ministrant, nějaký Hermano. Když dneska ráno přišel do kostela, uvítalo ho to, co tady vidíš.“

„Kde je?“

„Vzadu,“ ukázal Brindle nakloněnou hlavou. „Je tam s ním strážník, ale je kapánek v šoku, což není nic překvapivého.“

„Přibližný čas smrti?“

„Rigor mortis už hodně pokročila. Řek bych, že to bude osm až dvanáct hodin. Rozhodně někdy včera večer. Ne dneska ráno.“

Hunter poklekl a ještě chvíli pozoroval mrtvolu. „Žádná defenzivní zranění?“

„Kdepak.“ Brindle zavrtěl hlavou. „Vypadá to, že oběť nemá žádný jiný zranění. Zahynul rychle.“

Hunter se zadíval na krvavou stopu, která začínala u těla a nahoru po stupních, vedoucích k oltáři.

„Tam nahore to není o nic lepší,“ poznamenal Brindle, sledující Hunterův pohled. „Abych řekl pravdu, nejspíš se vám to, chlapi, ještě zkomplikuje.“

Garcia odtrhl pohled od mrtvolý a obrátil se k forenznímu technikovi. „Jak to myslíš?“

Brindle se poškrábal na nose a obrátil se k němu. „No, vy budete muset přijít na to, co to všechno znamená. Vzorec rozstříku krve tam nahoře...,“ zamyšleně potřásl hlavou, „... nevypadá zrovna nahodile.“

„Lidská krev?“ zeptal se Hunter.

„Lidská nebo psí,“ opáčil Brindle a ukázal na psí hlavu.

„Hm.“

„To se ještě nedá říct najisto. Na první pohled se to moc těžko pozná. Mají hodně podobné vlastnosti.“

Hunter jedním svižným skokem zdolal oltářní stupně. Garcia a Brindle ho následovali. Bylo to tu samá krev, ale Brindle měl pravdu – rozhodně v tom byl systém. Jakási symetrie. Na podlaze tvořila tenká, nepřetržitá karmínová stopa kruh kolem celého oltáře. Na stěně přímo za ním byla dlouhá, nerovnoměrná diagonální šmouha, jako by někdo namočil štětec v krvi a cákl jím na zeď. Kdysi křišťálově bílá oltářní pokrývka byla potřísněná stovkami menších stříkanců.

„Když rozložení krvavých skvrn pokrývá tak velký prostor, obyčejně to zapříčiní jeden ze dvou druhů činnosti,“ vysvětloval Brindle. „Zápas, kde oba účastníci pobíhají, mlátí se navzájem a všechno kolem zakrvácí, nebo když se poraněná oběť snaží utéct před útočником.“

„Tyhle stříkance neodpovídají scénáři zápasu ani snaze uprchnout,“ analyzoval Hunter situaci. „Vzdálenost mezi nimi – tvary – všechno je to moc symetrické, skoro jako vykalkulované předem. Tuhle krvavou stopu úmyslně vytvořil vrah, ne oběť,“ dodal klidně.

„Souhlasím,“ založil si Brindle paže na hrudi. „Nebyl to zápas a otec Fabian neměl šanci před ničím utéct.“

„Mě teda dostává, že pokud toho kněze sejmuli tam dole...,“ ukázal Garcia na mrtvolu, „... jak se všechna ta krev dostala sem nahoru?“

Brindle pokrčil rameny.

Hunter přistoupil k oltáři, opatrně ho obešel a přitom pozoroval tenkou krvavou stopu na podlaze. Zastavil se, když opsal úplný kruh.

„Kolik měříš, Mikeu?“

„Metr devadesát, proč?“

„A co ty, Carlosi?“

„Sto pětaosmdesát.“

„Pojď sem,“ Hunter gestem přivolal Garciiu blíž. „Pojď pomalu se mnou,“ řekl, když k němu parťák přistoupil. „Drž se asi čtvrt metru od té stopy. Dělej krok za krokem a jdi přirozenou chůzí. Začni tady odtud.“ Ukázal na jeden bod na podlaze přímo za středem oltáře.

Oba další technici z kriminalistické laboratoře ustali v práci a stoupili si k Mikeu Brindleovi vedle jednoho ze silných reflektorů.

Garcia udělal teprve čtyři kroky, když ho Hunter požádal, aby se zastavil. Sklonil se a rychle porovnal postavení Garciových nohou s krvavou stopou; teprve pak mu dovolil pokračovat. O čtyři kroky dál zastavil Hunter Garciiu znovu. Další čtyři kroky, a kruh byl dokončen.

„Dohromady dvanáct kroků,“ hlásil Garcia se zájmem.

Hunter přivolal Brindlea a požádal ho, aby udělal přesně totéž, co právě vykonal Garcia.

„U mě jedenáct kroků,“ oznámil Brindle, když se po opsání úplného kruhu ocitl ve výchozím bodě.

„Já bych řekl, že vrah má Garciovu výšku,“ usoudil Hunter. „Metr pětaosmdesát, plus minus centimetr.“

Brindleův zkoumavý pohled se ještě okamžik upíral na krvavou stopu, potom se obrátil k Hunterovi. „A jak jsi k tomu dospěl?“ zeptal se.

„Tamhle přes ty odloučené stříkance.“ Hunter ukázal na dva samostatné body na podlaze za oltářem, kde několik krůpějí krve vytvořilo asi čtvrt metru dlouhou linii, směřující vně od kruhové stopy.

K Brindleovi přistoupili zbývající dva technici z kriminalistické laboratoře.

„Mně to není jasný,“ řekl jeden z nich.

„Kdybys musel nakreslit krví kruh kolem tohohle oltáře, ale neměl bys štětec, jak bys to udělal?“ zeptal se Hunter.

„Při takovém množství krve,“ navrhl technik z kriminalistické laboratoře s pohledem na kaluž, obklopující tělo, „bys ji mohl nabrat do hrnku a vylít na podlahu.“

„Moc velký binec,“ nesouhlasil Hunter. „Nemohl bys kontrolovat vylívání, ledaže bys měl konvičku s hubicí.“

„Každopádně je to stopa tvořená kapkami,“ řekl Brindle s jistotou. „Krev nebyla na podlahu vylitá. Kapala na ni.“

„To si myslím taky,“ kývl Hunter.

„Tak jo. Ale stejně, jak z toho odvodíš výšku pachatele?“ naléhal technik z kriminalistické laboratoře.

„Představ si někoho, kdo jde kolem oltáře a nese malý předmět namočený v krvi,“ vysvětloval Hunter cestou před oltář. „Kapalo z něj na podlahu.“

„Malý předmět, jako třeba svíčku?“ zeptal se menší z obou agentů a zvedl za knot napůl vyhořelou oltářní svíčku. Dolní polovina byla zbarvena rudě, jako by ji někdo namočil do nevysoké sklenice s krví. „Našel jsem ji nalevo od oltáře.“ Přinesl ji blíž, aby se na ni oba detektivové i Brindle mohli podívat.

„To je ono,“ souhlasil Hunter.

„Dejte to mezi důkazy,“ zavelel Brindle.

„Takže vrah namočí konec svíčky do krve a s její pomocí vytvoří kruhovou stopu,“ agent vložil svíčku do celofánového sáčku. „A co ty oddělené stříkance?“

„Svíčka není dost savá,“ vysvětloval Hunter. „Udrží se na ní jen velmi omezený množství krve, než z ní přestane kapat.“

„Takže ji vrah musel namáčet,“ potvrdil Garcia.

„Přesně tak.“

Brindle několik vteřin uvažoval. „Takže jsi spočítal, že vrah stihnul jen čtyři kroky, než musel znovu namočit svíčku v krvi.“

Hunter kývl. „Řek bych, že držel nádobku s krví těsně u těla. Ty odloučené stříkance jsou kapky, co spadly ze svíčky pokaždý, když ji namočil v krvi a znova se s ní vracel nad kruhovou stopu.“

„A jsou přesně v rozestupu čtyř Garciových kroků,“ uzavíral Brindle.

Hunter znovu kývl. „Tvoje kroky jsou moc dlouhé a moje moc krátké. Já měřím metr osmdesát.“

„Ale proč dělal kruh kolem oltáře?“ zeptal se Garcia. „Nějaký rituál?“

Odpovědi se nedočkal. Všichni na chvíli umlkli.

„Jak jsem řekl...,“ přerušil mlčení Brindle, „... to vy musíte přijít na to, co to všechno znamená. Tyhle cákance krve, psí hlava nastrčená na krku kněze... Vypadá to, jako by se vrah pokoušel předat nějakou zprávu.“

„Jo, a ta zpráva je *jsem zkurvenej magor*,“ zamumlal Garcia s dalším pohledem na mrtvolu.

„Už jsi někdy něco takového viděl, Mikeu?“ naklonil Hunter hlavu směrem k neživému tělu. „Chci říct, psí hlavu naraženou na něčím krku?“

Brindle zavrtěl hlavou. „Viděl jsem spoustu ošklivých a divných věcí, ale tohle je pro mě novinka.“

„Musí to něco znamenat,“ prohlásil Garcia. „Každopádně to vrah neudělal jen tak z hecu.“

„Hádám, že pokud jste nenašli hlavu, nenašli jste ani vražednou zbraň.“ Hunter teď pozoroval stříkance krve na zdi.

„Zatím ne.“

„Máte představu, co by to mohlo být?“

„Doufejme, že na tuhle otázku odpoví pitva, ale můžu ti říct, že řez je na pohled hladký. Žádné hrany. Žádné stopy sekání. Rozhodně moc ostrý nástroj. Takový, co dokázal oddělit hlavu jedním čistým řezem.“

„Sekera?“ otázal se Garcia.

„Kdyby byl vrah dost šikovný a silný, tak určitě.“

Hunter se svráštělým čelem znovu studoval oltář. Kromě zakrvácené pokrývky na něm zbyl už jen jeden předmět. Zlacený kalich zdobený stříbrnými krucifixy. Ležel na boku, jako by ho někdo překotil. Jeho

drobné plošky byly zkropené krví. Hunter se sklonil a natočil se trupem tak, aby viděl do poháru, aniž se ho dotkl.

„V tomhle kalichu je krev,“ konstatoval a dál pohledem analyzoval posvátný pohár.

„Překvapuje tě to?“ uchechtl se Brindle.

„Rozhlédni se. Krev je všude, Roberte. Je to, jako by tady explodovala krvavá bomba.“

„Já bych řekl, že to vrah použil jako nádobku na krev, do které namáčel tu svíčku,“ zdůraznil Garcia.

„Souhlasím, ale...“ Hunter je přivolal k sobě gestem levé ruky. Garcia a Brindle k němu přistoupili, oba se shýbli, aby měli oči na úrovni kalichu. Hunter ukázal na slabý otisk na okraji.

„Aby mě čert vzal. To vypadá jako otisk úst,“ vydechl Brindle překvapeně.

„Tak moment,“ vyhrkl Garcia vytřeštěně. „To jako myslíš, že vrah pil krev kněze?“

Místnost byla malá, špatně osvětlená a prostá veškerého luxusu. Na stěnách měla tapety s nevýrazně modrým a bílým vzorkem, na nichž viselo několik zarámovaných náboženských kreseb. U východní stěny stála vysoká mahagonová knihovna plná staromódních vázaných knih. Napravo od vstupních dveří přiléhala k místnosti malá kuchyňka. Na úzké železné posteli, která zabírala prostor mezi kuchyňkou a zadní stěnou, seděl vyděšený kluk. Byl malý a hubený; mohl měřit tak sto pětadesát centimetrů, měl úzkou bradu, malá hnědá očka blízko u sebe a nos jako knoflík.

„Teď to přebíráme my. Děkuju,“ řekl Hunter strážníkovi, stojícímu u knihovny, když spolu s Garciou vstoupil do místnosti. Kluk si jich nevšímal. Jeho pohled byl jako přibetonovaný k nedotčenému šálku s kávou, který držel v rukou. Oči měl zarudlé a napuchlé od pláče.

Hunter si všiml konvice stojící na dvouplotýnkovém vařiči.

„Můžu ti udělat ještě jeden hrnek kafe? Vypadá to, že tohle vystydlo,“ zeptal se, jakmile strážník odešel.

Chlapec konečně vzhlédl vyděšenýma očima. „Ne, pane, děkuju vám,“ řekl téměř šeptem.

„Nevadí ti, když si sednu?“ přistoupil Hunter o krok blíž.

Plaché zavrtění hlavou.

Sedl si na postel vedle chlapce. Garcia se rozhodl zůstat stát.

„Jmenuju se Robert Hunter. Jsem detektiv z divize vražd. Tamhle ten vysoký šereda je můj parťák, detektiv Carlos Garcia.“

Na chlapcových rtech se objevil náznak úsměvu, když kradmo koukl po Garciovi. Představil se jako Hermano Cordobes.

„Bylo by ti milejší, kdybychom mluvili španělsky, *muchacho*?“ naklonil se Hunter dopředu a napodobil Hermanovu pozici. Oba lokty opřené o kolena.

„Ne, pane. Klidně anglicky.“

Hunter vydechl úlevou. „To jsem rád, protože *muchacho* je v podstatě jediné španělské slovo, které znám.“

Tentokrát to zabralo a chlapec se usmál naplno.

Prvních pár minut mluvili o tom, jak se Hermano stal ministrantem

v kostele Sedmi svatých. Otec Fabian ho našel žebrať na ulici, když mu bylo jedenáct. Před čtrnácti dny oslavil čtrnácté narozeniny. Vysvětlil jim, že v deseti utekl z domova před otcem násilníkem.

Do místnosti skrz staré závěsy, zakrývající okno hned za Hermanovou postelí, začínalo pronikat denní světlo a Hunter usoudil, že kluk už je uvolněný dost. Je nejvyšší čas začít doopravdy.

„Můžeš mi ve stručnosti říct, co se stalo dneska ráno?“ zeptal se Hunter klidným hlasem.

Hermano se na něj zadíval a dolní ret se mu rozechvěl. „Vstal jsem ve čtvrt na pět, osprchoval se, pomodlil a ve tři čtvrtě jsem šel do kostela. Vždycky tam chodím brzo. Musím se postarat, aby bylo všechno jaksepatří připravené na ranní mši v půl sedmé.“

Hunter se vlídně usmál, nechával chlapce pokračovat vlastním tempem. „Jak jsem vstoupil do kostela, hned jsem věděl, že něco není, jak má být.“ „Jakpak to?“

Hermano zvedl pravou ruku k ústům a okusoval si zbytek nehtu. „Ještě hořelo pár svíček. Otec Fabian vždycky dbal na to, aby byly všechny zhasnuté, když se zavíral kostel.“

„Otec Fabian vždycky zavíral kostel osobně?“

„Ano.“ Začal si kousat další nehet. „To byla jediná denní doba, kdy měl kostel úplně pro sebe. Měl to rád.“ Hermanův hlas umlkl do ztracena a po lících se mu začaly koulet slzy.

Hunter vytáhl z kapsy bundy papírový kapesník.

„Děkuju, pane. Moc se omlouvám...“

„Nemusíš se omlouvat,“ řekl Hunter chápavě. „Nepospíchej. Vím, jak je to těžké.“

Hermano si otřel slzy z obličeje a znovu se zhluboka nadechl. „Bylo vidět, že na oltáři je binec. Svícny ležely na podlaze. Kalich byl převržený na stranu a oltářní pokrývka umazaná. Byly na ní nějaké šmouhy.“

„Nevšiml sis, jestli je v kostele ještě někdo?“

„Ne, pane. Podle mě nebyl. Bylo tam ticho, jako v tu dobu vždycky bývá. Hlavní vchod byl zamčený.“

„Tak jo, co jsi udělal potom?“ zeptal se Hunter a očima vnímal každickou Hermanovu reakci.

„Šel jsem k oltáři zkontrolovat, co se děje. Napadlo mě, že se třeba někdo vloupal do kostela a nastříkal všude barvu. Jako graffiti, víte? Tohle není zrovna nejlepší čtvrť. Některé gangy tady v okolí nemají úctu před ničím. Dokonce ani před Naším Pánem Ježíšem Kristem.“

„Měli jste tady problémy s gangy už dřív?“ zeptal se Hunter, zatímco Garcia prohlížel kuchyňku.

„To je právě to divné, pane. Nikdy jsme žádné trable neměli. Otce Fabiana měl každý rád.“

„A co vloupání? Buď do kostela, nebo tady do té noclehárny?“

„Ne, pane. Nikdy. Vážně nemáme nic cenného.“

Hunter kývl. „Tak co bylo dál?“

„Nevěděl jsem, co dělat. Bylo mi jasné, že v žádném případě nestihnu uklidit a připravit kostel na ranní mši do půl sedmé. Když jsem došel k druhé straně oltáře, tak jsem to uviděl, na podlaze vedle zpovědnice. Zpanikařil jsem. Myslel jsem, že je to ďábel.“

„Ďábel?“ Hunter vyklenul obočí.

Hermano už zase plakal. „Muž se psí hlavou, celý od krve. Vypadalo to jako ďábel. Ale byl to otec Fabian.“

„Jak jsi to poznal?“ zeptal se Garcia.

„Podle prstenu.“

„Jakého prstenu?“

„Velkého zlatého prstenu na levé ruce, je na něm svatý Jiří, jak zabíjí draka,“ odpověděl místo vyslýchaného Hunter, zvedl ruku a zavrtěl prste-níčkem.

Garcia se kousl do spodního rtu, napůl dopálený, že si v kostele prstenu nevšiml.

„Přesně tak, pane,“ potvrdil Hermano s úctou; Hunter na něj zjevně udě-lal dojem. „Otec Fabian ho nikdy nesundával. Prý to byl dárek od jeho babičky, říkal. Když jsem ten prsten uviděl, poznal jsem, že je to on. Byl to otec Fabian.“ Hermano se sesypal, zabořil hlavu do dlaní. Jeho tělem v několikavteřinových intervalech otřásaly prudké vzlyky.

Žal a mlčení jsou ideální partneři. Hunter se v tom velmi dobře vyznal. Už mnohokrát se ocitl ve společnosti lidí, kteří utrpěli šok z nálezů mrtvol. Slova, aťsi sebevíc konejšivá, jen zřídka kdy něco změnila. Nabídl malému ministrantovi další papírový kapesník a čekal, až si osuší slzy. Když se chlapec k Hunterovi zase obrátil, měl oči třeshňově rudé.

„Já to nechápu, pane. Kdo by něco takového udělal zrovna otci Fabianovi? Nikdy neublížil živé duši. Vždycky každému ochotně pomáhal. Jedno komu. Jedno kdy. Když ho někdo potřeboval, tak si pro něj udělal čas.“

Hunter zachoval klidný a vyrovnaný hlas. „Hermano, vypadáš jako inteligentní kluk a já ti nechci lhát. Momentálně neznáme žádné odpovědi, ale slibuju ti, že se je ze všech sil vynasnažíme najít. Jestli ti to nevadí, rádi bychom ti položili ještě pár dalších otázek.“

Hermano se vysmrkal do papírového kapesníku a nervózně přikývl.

Hunter vytáhl z kapsy bundy pero a malý černý zápisník. „Kdy jsi naposled viděl otce Fabiana?“

„Včera večer, pane, těsně předtím, než začal zpovídat.“

„A v kolik hodin to bylo?“

„Asi ve tři čtvrtě na devět.“

„Tak pozdě?“ ozval se Garcia.

„Zpovědi obyčejně probíhají odpoledne od čtyř do pěti,“ vysvětloval Hermano. „Ale v adventu bývá daleko rušněji. Odpolední zpovídání nestačí na to množství lidí, co sem chodí. Otec Fabian pak zpovídá ještě asi hodinu předtím, než se kostel zavře.“

Hunter si něco načmáral do zápisníku.

„Když jsem odešel z kostela, vrátil jsem se do svého pokoje, pomodlil se a šel spát. Vstával jsem včera v půl páté.“

„Vůbec nic jsi už neslyšel potom, co sis lehl?“ Hunterovy oči šmejdily po místnosti.

„Ne, pane. Neslyšel.“

Huntera nijak nepřekvapilo, že Hermano nic neslyšel. Jeho pokoj byl v samostatné malé budově za kostelem. Skrz zavřené dveře a tlusté zdi

určitě nebylo nic slyšet – leda by vrah vysílal svůj útok ze silných reproduktorů.

„Řekl bych, že pokoj otce Fabiana je hned vedle. Sousední dveře?“ naklonil Hunter mírně hlavu.

„Ano, pane.“ Hermano si masíroval zavřená víčka a mírně přikývl. Ke špičce červeného a od kapesníku odřeného nosu mu skanula další slza.

Hunter mu dal ještě pár vteřin, aby se vzpamatoval, a pak pokračoval „Nevšiml sis, že by otec Fabian v posledních několika dnech působil nějak jinak? Třeba neklidně nebo nervózně?“

Hermano zhluboka nasál vzduch nosem. „Nespál dobře. Někdy jsem ho po půlnoci slyšel, jak se ve svém pokoji modlí.“

Hunter se vsedě na posteli zaklonil a perem nadzvedl dolní okraj těžkého závěsu. „Říkal jsi, že uklízíš kostel, viď? Uklízíš taky tuhle budovu, včetně pokoje otce Fabiana?“

„Jeho pokoj ne, pane.“ Ministrant zavrtěl hlavou. „Otec Fabian si hodně potrpěl na soukromí. Pořád měl zamčené dveře. Uklízel si tam sám.“

Hunterovi to přišlo divné. „Nevíš, jak bychom se dostali do jeho pokoje?“

Bojácné zavrtění hlavou. „Klíč měl jenom otec Fabian.“

Hunter zavřel zápisník a vrátil ho do kapsy. Vstal a letmo přelétl očima náboženské obrázky na stěnách. „Nevíš, jak se jmenoval ve skutečnosti?“ zeptal se, když byl Hermano u dveří.

Garcia střelil po Hunterovi tázavým pohledem.

Hermano se obrátil k oběma detektivům. „Ve skutečnosti se jmenoval Brett.“

Garcia svraští čelo. „A kde se vzalo jméno Fabian?“

„Svatý Fabián,“ odpověděl Hunter a ukázal na jednu z náboženských kreseb – představovala muže, celého oblečeného v bílém, s bílou holubicí na pravém rameni.

„Přesně tak,“ potvrdil Hermano. „Víte, že než se stal svatým, byl zvolený papežem a...“ Náhle ztuhl, protože si něco uvědomil. Vytřeštil oči. „Panebože!“

„Copak?“ zeptal se Garcia překvapeně. Přejížděl pohledem mezi chlapcem a Hunterem.

„Svatý Fabián,“ hlesl Hermano slabým hlasem.

„Co je s ním?“

„Takhle umřel. Usekli mu hlavu.“

Hunter odešel od Hermana zpátky do kostela. Brindle našel klíč od pokoje v levé kapse sutany otce Fabiana. Po klíči tedy vrah nešel.

Pokoj kněze byl větší než ministrantův, ale stejně prostý. Další knihovna plná vázaných knih, starý psací stůl a úzká postel. V protějším rohu soukromá svatyně, oltářík přeplněný náboženskými figurkami. Na protější straně pokoje stál malý šatník. Místo bylo čisté, bez poskvrnky, ale ve vzduchu se vznášel plesnivý pach staroby. Postel byla dokonale ustlaná. Minulou noc v ní nikdo nespál.

Ve skříni otce Fabiana bylo pracovní oblečení, pár košil s dlouhými rukávy, džíny, tmavomodrý oblek s tenkým proužkem a obnošené boty.

„V tomhle pokoji to smrdí jako v domě mých prarodičů v Brazílii,“ poznamenal Garcia, který prověřoval psací stůl, zatímco Hunter se zvolna probíral tituly v knihovně.

„Hermano měl pravdu.“ Garcia zvedl v pravé ruce, navlečené v latexové rukavici, pas. „Pravé jméno našeho kněze bylo Brett Stewart Nichols. Narodil se 25. dubna 1965 přímo tady v Los Angeles. Nepřekvapuje mě, že si změnil jméno. Otec Brett nezní dobře, že ne?“

„Jsou v tom pasu nějaká razítka?“ zeptal se Hunter se zájmem.

Garcia zalistoval prvními několika stránkami. „Jen jedno. Itálie, před třemi lety.“

Hunter kývl. „Ještě něco v šuplatech?“

Garcia se ještě chvíli prohraboval v zásuvkách. „Už jen pár pohlednic se svatým Jiřím, pera, tužky, guma a... výstřižek z novin.“

„Co na něm je?“

„Otec Fabian.“

Hunter přistoupil ke Garciovi, aby se podíval. Článek byl jedenáct měsíců starý a pocházel z *Los Angeles Daily News*. Na fotografii byl laskavě vyhlížející kněz, obklopený dětmi. Titulek zněl: COMPTONSKÝ KNĚZ – OPRAVDOVÝ SANTA CLAUS. V článku se popisovalo, jak otec Fabian šetřil z vlastní apanáže, aby viděl úsměv na tvářích dětí bez domova v šesti různých sirotčincích, kde rozdával dárky.

„Vypadá to, že byl hodný člověk,“ poznamenal Hunter cestou zpátky ke knihovně.

Garcia souhlasně přikývl a vrátil novinový výstřížek do zásuvky. „Dneska si nejspíš oslavu moc neužijeme,“ řekl a začal prohlížet figurky na oltáříku.

Večírek na rozloučenou s kapitánem Bolterem měl začít v pět odpoledne v grilbaru Redwood.

„Nejspíš ne.“ Hunter si dřep, vytáhl z dolní police svazek vázaný v kůži a přelistoval pár stránek; pak knihu vrátil a proces zopakoval s následující.

A další.

A další.

Všechny byly psané rukou.

„Co tam máš?“ Garcia si všiml Hunterova zájmu, když přečetl několik stránek.

„Celou hromadu deníků, nebo něčeho na ten způsob,“ odpověděl Hunter a zase vstal. Přelistoval zpátky na první stránku a pak až na poslední. „Je tady přesně dvě stě stránek.“ Pár dalších namátkou otočených listů. „A všechny jsou popsány od začátku až do konce.“

Garcia přistoupil za Hunterem ke knihovně a natočil se tak, aby líp viděl na nejnižší polici. „Má tu přes pětaticet svazků. Jestli každá stránka znamená záznam z jednoho dne, tak dokumentoval svůj život – jak dlouho?“

„Přes dvacet let.“ Hunter namátkou otevřel svazek, který držel v ruce. „Jeho dny, jeho myšlenky, jeho pochybnosti. Všecko je to tady černé na bílém. Poslechni si tohle,“ otočil se ke Garciovi.

„Dnes jsem se modlil s těžkým srdcem. Modlil jsem se za jednu ženu – Rosu Perezovou. Chodí do tohoto kostela už pět let. Modlí se jen za jedno jediné. Aby byla schopná porodit dítě. Když ji před téměř osmi lety sexuálně napadli čtyři muži, došlo u ní k těžkému poškození dělohy. Stalo se to v sousední ulici. Tehdy jí bylo šestnáct. Tři roky po znásilnění se Rosa provdala. Od té doby se spolu se svým manželem Antoniem pokoušela o dítě a vloni byly její modlitby konečně vyslyšeny. Otěhotněla. Nikdy v životě jsem neviděl nikoho tak šťastného. Před dvěma měsíci porodila chlapečka, Miguela Pereze, ale došlo ke komplikacím. Děťátko se nenarodilo zdravé. Udatně bojovalo deset dní, ale mělo příliš slabé plíce a srdíčko. Jedenáct dní po narození zemřelo.“

Rosa vstoupila od návratu z nemocnice do tohoto kostela jen jednou. Přišla s jedinou otázkou – PROČ?

Viděl jsem ji v jejích očích. Už tam nebyla víra. Její víra zemřela spolu se synáčkem.

Dnes si sama vzala život v malém bytě na East Hatchway Street. Teď se bojím o Antoniovo duševní zdraví. A i když má víra je neochvějná, i já toužím znát odpověď na Rosinu otázku. PROČ, Pane? Proč dáváš, jen abys bral?“

Hunter pohlédl na Garcii.

„Kdy to bylo?“

„Data tu nejsou,“ opáčil Hunter.

Garcia zavrtěl hlavou a sevřel si dvěma prsty kořen nosu. „To je smutný příběh. Vypadá to, že i kněží čas od času zapochybují ve víře.“

Hunter zavřel deník a vrátil ho do knihovny. „Jestli se otec Fabian bál o svůj život nebo jestli mu poslední dobou něco vadilo, bude to v jedné z těch knih.“

Garcia zvolna a zhluboka vydechl. „Budeme potřebovat nějaké lidi navíc, aby to všechno pročetli.“

„Možná.“ Hunter vyndal první deník zprava. „Doufám, že otec Fabian byl pořádný. Jestli je to tak, budou deníky uspořádané postupně. Pokud mu ‚poslední dobou‘ něco vadilo, bude to v tom posledním.“

Večírek už byl v plném proudu, když tam Hunter dorazil. Byli tu všichni. Od policejního náčelníka až po poslíčka, který v Divizi loupeží a vražd roznášel poštu. Očekával se dokonce i starosta. To nebylo nijak překvapivé, jelikož William Bolter byl náčelníkem Divize loupeží a vražd osmnáct let. Většina detektivů z divize nikdy nesloužila pod jiným velitelem. Každý dlužil kapitánu Bolterovi nějakou tu službičku – každý včetně Roberta Huntera.

Grilbar Redwood se hemžil policisty. Ti, kteří byli ve službě, měli na opascích připevněné pagery. Ti, kteří byli mimo službu, třímali v rukou lahve s pivem a sklenice whisky.

Hunter a Garcia strávili celý den v katolickém kostele Sedmi svatých a jeho okolí. Jenže i když chodili dům od domu, nenatrefili na nic než na vystrašené a zdrcené lidi. Hunterova mysl překypovala otázkami a věděl, že odpovědi se hned nedočká.

„Věř si tomu nebo ne, za barem mají desetiletou flašku macallanky,“ přistoupil Garcia k Hunterovi s dvěma napůl plnými sklenicemi whisky.

Skotská whisky single malt byla Hunterovou největší láskou. Na rozdíl od většiny lidí ji však dovedl vychutnávat, místo aby se jí jednoduše opíjel.

„Na kapitána Boltera.“ Pozvedl sklenku. Garcia učinil totéž. „Kde je Anna?“ rozhlédl se Hunter.

Anna Prestonová bývala Garciovou středoškolskou láskou; vzali se hned po promoci.

„Je u baru a klábosí s nějakými manželkami,“ udělal Garcia komický obličej. „Nezůstaneme dlouho.“

„Já taky ne,“ přikývl Hunter.

„Vrátíš se do kostela?“

„Roberrrrrte,“ vyrušil je detektiv Kyle Byrne, popadl Huntera za paži
a zvedl v ruce láhev budweiseru. „Přřřřipíjííím na kapitána Bolterrrrra.“

Hunter se usmál a ťukl svou sklenkou o Kyleovu láhev.

„Kam jdeššš?“ zeptal se Kyle, když Hunter zamířil k baru. „Dej si s náma sklenčččku,“ žádal nezřetelně a ukazoval ke stolu, kde seděla a popíjela hrstka detektivů. Vypadali dost zničeně.

Hunter pokynul všem u stolu. „Za moment se vrátím, Kyle. Jen musím pozdravit pár lidí, ale tuhle Carlos s vámi může chvíli pobýt, kluci.“ Poplácal Garciu po zádech a ten mu odpověděl pohledem, který říkal: „Cos mi to udělal?“

„Carlossssi. Pojď na skleněčku.“ Kyle vlekl Garciu ke stolu.

Pevná ruka uchopila Huntera za rameno dřív, než dorazil k baru. Otočil se, připraven k dalšímu přípitku.

„Tak ses konečně uráčil.“

Kapitán Bolter vypadal působivě. Byl vysoký a mohutný jako nosorožec. Přestože mu táhla sedmdesátka, měl hlavu plnou stříbřitých vlasů. Hustý knír byl už dvacet let jeho poznávacím znamením. Hrozivá postava budila respekt.

„Kapitáne,“ odvětil Hunter s potěšeným úsměvem. „Vy jste si vážně myslel, že se neukážu?“

Kapitán Bolter objal pravicí Huntera kolem ramen. „Vydeme si na vzduch, jo? Další přípitek na své zdraví už bych nevydržel.“

Pod jasnou oblohou se noc zdála ještě chladnější. Hunter si zapnul zip kožené bundy, zatímco kapitán Bolter vytáhl z kapsy saka doutník Felipe Power. „Dáš si taky?“ nabídl.

„Ne, díky.“

„Ale no tak, mám rozlučku. Měl bys ochutnat.“

„Budu se držet skotské.“ Hunter pozvedl sklenku. „Z doutníků se mi motá hlava.“

„Mluvíš jako holka.“

Hunter se zasmál. „Holka, co vám na střelnici natrhla zadek.“

Kapitán Bolter se dal do smíchu. „Víš přece, že jsem tě v pátek nechal vyhrát schválně, ne?“

„Samozřejmě že nechal.“

„Já bych si jeden vzal.“

Hunter a kapitán se otočili k muži, který stál za nimi. Doktor Jonathan Winston byl šedesátník, vrchní soudní patolog města Los Angeles, oblečený v drahém, tmavém italském obleku s bílou košilí a konzervativní modrou vázankou.

„Jonathane!“ Kapitán Bolter už tahal z kapsy další doutník a podával ho doktorovi.

„Vypadáte, jako byste zrovna vyšel z kostela, doktore,“ usmál se Hunter.

Doktor Winston si zapálil doutník, dlouze z něj zatáhl a zvolna vyfukoval kouř. „Vy taky, podle toho, co jsem slyšel.“

Hunterův úsměv rychle zmizel.

„Slyšel jsem o dnešním ránu.“ Kapitán také zvažněl. „Podle toho, jak se tváříš, vidím, že to podle tebe nebyla náhodná vražda, vid’?“

Robert zavrtěl hlavou.

„Náboženská nenávisť?“

„Ještě nevíme, kapitáne. Jsou tu určité stopy, které ukazují na náboženský motiv nebo náboženského cvoka, ale na závěry je ještě moc brzo.“

„Co máte?“

„V téhle chvíli víme s jistotou jen to, že vražda byla extrémně brutální, patrně rituální.“

Kapitán Bolter rychle postřehl, jak Hunter na zlomek vteřiny zaváhal.

„Ale jdi, Roberte, já tě znám. Vadí ti něco jiného.“

Hunter usrl skotské a ostře nadechl. „Povídali si.“

„Kdo si povídal? Kněz a vrah?“

Hunter kývl.

„Jak to víš?“ zeptal se doktor.

„Tělo se našlo pár kroků od zpovědnice. Oboje dveře byly otevřené a stejně tak okýnko v přepážce mezi oběma kójemi.“ Na vteřinu se odmlčel. „Když se v katolickém kostele zpovídáný přizná ke všem hříchům a přijme pokání, kněz vždycky zavře okýnko v přepážce. Nějak to symbolizuje, že se za těmi hříchy zavřely dveře a dotyčnému je odpuštěno.“

„Vy jste katolík?“ zeptal se doktor Winston.

„Ne, jenom hodně čtu.“

Kapitán Bolter přesunul doutník do pravého koutku úst. „Takže si myslíš, že se vrah vyzpovídal, než...“ Potřásl hlavou a poskytl tak Hunterovi možnost doplnit nedopověděné.

„Vyvlekl kněze z jeho kóje a stál ho.“

Kapitán zavřel oči, zaklonil hlavu a procítěně si povzdechl. „Odpusťte mi, otče, neboť vám ufláknu hlavu.“

„Něco na ten způsob.“

„Všichni víme, co to znamená,“ podotkl doktor a znovu zabafal z doutníku.

„Že tohle je teprve začátek,“ opáčil kapitán Bolter. „A že jestli toho vraha brzo nechytíme, budeme mít na krku další oběť.“

Zvedl se vítr a doktor Winston si přitáhl límec saka těsněji kolem krku. Pak zvedl tázvě jedno obočí směrem ke kapitánovi. „Budeme? My?“

„Má pravdu, kapitáne,“ usmál se Hunter. „Od dnešní půlnoci jste v penzi. Už si s tím nemusíte dělat starosti.“

„Tvá práce zde je vykonána, synu,“ řekl doktor Winston tlumeným hlasem Dartha Vadera z *Hvězdných válek*.

„Musí to být příjemné, ne?“

Kapitán odpověděl Hunterovi nepřesvědčivým úsměvem. „Nejspíš síla zvyku. Dal jsem padesát let života policejním jednotkám v tomhle městě. Přes noc se toho člověk nezbaví, ale jednou to zvládnou.“

Hunter snadno prokoukl, co se skrývá za kapitánovou udatnou tvář. Je mu líto, že odchází.

„Copak teď budete dělat, když už si nemusíte dělat starosti s chytáním zločinců?“ zeptal se doktor Winston.

„Beth se chce přestěhovat.“

„Vážně? Kam?“

„Někam daleko odtud. Už má tohohle města dost, a já jí to nezazlívám. V Los Angeles je teď moc násilí.“

„To můžu potvrdit,“ souhlasil doktor Winston. „Jak léta plynou, je to, co vidáme v márnici, čím dál krvavější a sadističtější. Jako by už neexistovala žádná úcta k životu. A počet vražd stoupá. Sotva stíháme.“

Hunter hbitě postřehl, že je třeba změnit téma. „Možná se vám po Los Angeles stýskat nebude,“ obrátil se ke kapitánu Bolterovi. „Ale po nás se vám bude stýskat určitě.“

„Jako po díře do hlavy,“ zabafal Bolter z doutníku.

Všichni se zasmáli.

„Nový kapitán je přinejmenším o moc hezčí než já.“

„To nebude nic těžkého,“ zažertoval Hunter. „Tak už konečně přestanete být tak záhadný a mlžit kolem toho, kdo ten nový kapitán bude?“

„Oni to ještě nevědí?“ kousl se doktor Winston do dolního rtu.

„Vy to víte?“ zeptal se Hunter překvapeně.

„Hm, hm.“